

הגברת הזקנה

המכתב שהגיע מישראל, לפני שבועות אחדים, אל איזבלה ליטבק (80), בבית האבות בתגורה בעיר נידחת באוסטרליה, הקפיץ את הישישה ממקומה. נאמר בו שקרוב משפחתה גילה על הר היתים את קברו של בנה, שנרצח ב־1947 בפרעות לוד.

הישישה הנרגשת לא היססה, על אף גילה המופלג. היא ארזה את מטלטליה הדלים, נפרדה משכניה בבית־האבות, ובשארית חסות כונותיה הדלים קנתה כרטיס נסיעה לישראל.

מצבה לבנה. מייד עם הגיעה ארצה, עלתה איזבלה אל קבר בנה. שם החלו סירי טיה: החברה־קדישא תבעה ממנה 1,600 ל"י עבור הוצאות הקבורה, חלקת הקבר, והזכות להקים מצבה. הגברת הזקנה לא ידעה חוכי מות. היא ידעה רק שהיא רוצה לזכות, כי שארית ימיה, לראות מצבה נאה על קבר בנה. היא יצאה לסיבוב ביקורים בין קרו־ביה בארץ, הצליחה לאסוף ביניהם 880 ל"י. החברה־קדישא הסכימו להסתפק בסכום זה — שלא כלל מצבה. יצאה האם האומללה לסיבוב נוסף, הצליחה ללחץ 500 לירות — ונשארה בארץ רק כדי לראות עוד את ה־מצבה הלבנה שהוקמה על קבר בנה.

מייד לאחר מכן שבה איזבלה ליטבק לבית־האבות שלה באוסטרליה, כדי לבלות את שארית ימיה בזכרונות מרים מארץ־הקודש.

גברת טלביזיה

סלגיה: "אתה יודע, בשעתו פקדתי על הי מאבק נגד איל־העיתונות אקסל שפרנינגר. הצלחנו אמנם במידה מסוימת. גרמנו לו נזק לא מעט, ושיתקנו את מערכת־ההפצה שלו לזמן־מה. אבל לוא היו לנו שם כמה מאות צברים כמו שלכם, היינו כבר מוזמן משלימים את המהפכה."

עתה עומד הנסימן להפליג למצרים, דרך קפריסין, באוניה רוסית. למהז "האוניות ה־רוסיות הן הכי זולות במיזרח התיכון."

משטרה

השוטרים

הנבונים

מה קורה כאשר אורח ישראלי מחליט פעם נגלות אומץ־לב אזרחי, ויוצא למלחמה בספסרי הכרטיסים הפורחים סביב כל קופה טובה בערים הגדולות? על החוויות המרת־קות שבערו עליו, סיפר השבוע תל־אביבי, שיצא למלחמת דון קישוט:

בעוברי, ביום השני בשבוע שעבר, ליד קולנוע סטודיו־מוג'ורי, שם מוצג הסרט מצור, ראיתי כי הקופה סגורה ועליה שלט: "כל הכרטיסים נמכרו". ליד הקופה המתינה אורחים רבים. ביניהם הסתובב בחור שחר־חר לבוש חולצת בן־גורן לבנה ומכנסי בזי, המוכר לי כספסר.

ניגשתי מייד להאטלפון סמוך, חייגתי 100, והתלוננתי באוזני איש המוקד. חרף התעניינותו הבלעדית בזהותי שלי, הצלחתי להסביר לו כי על המשטרה לחפוס את ה־ספסר עליו אני מתלונן — ללא אותי. את שמי ביקשתי להעלים. הסברתי לשוטר, מ־

מהפכני הנסימן

הרוסיות זולות יותר

שום שאיני רוצה להימצא יום אחד עם גול־גולת מנופצת.

כרטיסים מתחת לאבן. מקץ דקות אחדות הופיע גיפ משטרה מספר 2798, ובו חמישה שוטרים. הוא נעצר ישר מול הכניסה לקולנוע. עוד בטרם הספיק השוטר האחראי, שמספרו 16536, להניח את כף־רגלו על ה־כביש, צעק הספסר שלידי הקופה לעבר חברו, שעמד בכניסה לחצר הבית הסמוך לקולנוע: "דויד, תיזהר!" (כידוע, השיטה היא: ספסר אחד מנחה את הלקוחות, השני מוכר את הכרטיסים).

מובן שתוך שנייה נעלמו שני החברים מהעין. את השחרחר גילה הסמל החרוץ ליד קיוסק בסמוך לקופה. הלה הפטיר לעומתו, מבלי שששאל כלל: "איך לי כרטיסים?" כי תשובה יעץ לו הסמל בטון חביבו: "טוב, התקפל מכאן". השחרחר התקפל והסמל פנה לעבר הגיפ ונסע משם.

רק נעלם הגיפ, שבו שני אנשי העסקים לפרנסתם. הספסר מספר שניים, דויד, הרים אבן מהארץ — ומתחתיה היו הכרטיסים. הוא השאיר אותם שם כשברח, כדי שאם ייתפס, לא ימצאו הכרטיסים על גופו, שכן הכרטיסים הם הוכחה עיקרית נגד ספסרים. האורחים רעבי הבידור חזרו להצטופף סביב בו, וכל הצדדים שבו והיו שמחים וטובי־לב: התל־אביבים, על כי השיגו כרטיס ל־סרט. הספסרים, על כי הטירדה המיקצועית הקלה חלפה עברה להם, והשוטרים, על כי מילאו את תפקידם בנאמנות וביעילות ל־מופת.

לוא היה נערך כיום מישאל בקרב רבבות צופי הטלויזיה בישראל, מי היא האישיות הישראלית המסמלת בעיניהם יותר מכל את המדיום החדש, היתה הווכח בתואר, ללא ספק, דווקא מלכת התוכניות בשפה הערבית, גלוריה סט־ארט. לגבי רו־בו של עם ישראל, היושב ארבעה ערכים בשבוע מול המסך הקטן, הפתוח בקול גדול, גלוריה סט־ארט מהתוכנית הערבית הינה דמות מוכרת ומקסימה — על אף שרבים מהם אינם מבינים מילה ערבית. שכן גלור־יה הינה אישיות טלחיוונית ראשונה במע־לה — מיצרך נדיר למדי בטלחיוזה הישרא־לית.

אולם על אף הפופולאריות הרבה שלה, הצליחה השדרנית המפורסמת להישאר עד היום תעלומה יחסית. מלבד מעט פרטים אישיים, לא ידע עליה האיש ברחוב כימעט כלום.

הסוסה

לחוסיינ

בחייה הפרטיים, היא נערה צנועה להפליא, בהתחשב בדמותה הזוהרת על המסך. זוהי צעירה בת 24, נאת־פנים, בע־לת גובה וגיזורה ממוצעים והתנהגות עצורה ומאופקת מאוד. הדבר הבולט ביותר אצלה הן זוג עיני החתול הירוקות הנהדרות שלה. היא לבושה בפשטות בשמלות שמ־רניות. מיני אצלה הוא בבחינת כל יראה. אורח חייה צנוע לא פחות. היא מתגוררת בירושלים המזרחית, בחדר שכור אצל מש־פחה ערבית. בבוקר היא יוצאת לעבודתה בטלחיוזה, מכינה תוכניות. בערב היא מגי־שה אותן — וחוזרת ישר לביתה. היא אינה יוצאת בכלל, מלבד לקולנוע — וגם אז לא לבד חלילה, אלא רק בלחיית המשפחה אצלה היא מתגוררת. בסופשבוע היא עולה על האוטובוס ליריחו, כדי להגיע לבית

עם הוריה

בלילה היא יוצא ל־קולנוע — בדרך־כלל בלוויית המשפחה אצלה היא מתגוררת.

ילדות מאושרת עברה עליה בבית הוריה, שם לא היה חסר לה דבר.

החיוקה